

Povestit

Rudericus

13 martie, 850

Un martir creștin în imperiul maurilor

În fața judecătorului mahomedan din Cordoba stătea prezbiterul creștin, Rudericus. El se întorsese cu o seară înainte, din singurătatea unei vieți liniștite, retrase, în cetatea califilor, ca să reglementeze câteva probleme de familie. Fratele său, care în urmă cu niște ani trecuse de la credința creștină la islam, îl recunoscuse pe o stradă.

„Priviți-l acolo pe apostat! El este un tăgăduitor al profetului!”, a strigat el prin mulțimea de oameni. Toți s-au oprit. Toți îl priveau pe cel pe care fratele disprețuitor îl arăta cu degetul. Câțiva portărei veneau pe drum. „Arestați-l! Prindeți-l!”, striga fratele lui Rudericus; „locul lui este în fața tribunalului.”

Portăreii au executat imediat arestarea. Rudericus zăcuse o noapte în închisoarea din Cordoba, o noapte în care avusese timp încă o dată să ceară în rugăciune de la Dumnezeu putere pentru calea grea care îi stătea înaintea. După aprecierea omenească, sfârșitul era moartea. Rudericus era decis s-o suporte, dar să nu-L renege niciodată pe Domnul și Mântuitorul său.

Judecătorul se adresa foarte prietenos acuzatului.

„Dacă deja ai recunoscut și ai mărturisit adevărul învățăturii lui Mahomed, de ce te-ai întors acum iarăși de la el?”, a investigat el.

„N-am recunoscut-o niciodată”, a fost răspunsul lui Rudericus.

Au apărut martori, la început propriul său frate. „El L-a tăgăduit pe Hristos în fața mea și l-a recunoscut pe Allah ca Dumnezeu și pe Mahomed ca profet al lui Dumnezeu.”

Rudericus a contestat mărturia fratelui său. Dar deoarece în fața unui tribunal mahomedan avea mai mare greutate declarația unui mahomedan, decât cea a unui creștin, i s-a dat crezare martorului mincinos. În afară de aceasta au apărut alți martori, care au declarat: Noi înșine am văzut cum Rudericus s-a lăsat dus pe o targă pe străzile Cordobei, ba chiar și pe străzile localităților înconjurătoare, în timp ce fratele său striga înaintea sa:

„Acest frate al meu, prezbiterul, a fost vizitat de marele nostru dumnezeu, Allah. El s-a întors la credința noastră și, cu toate că este pe moarte, vrea să mai mărturisească încă o dată în fața lumii întregi, că schimbarea credinței sale s-a petrecut cu convingere absolută.”

Lui Rudericus i s-a urcat sângele la cap. Voia să protesteze. Dar în ultima clipă s-a gândit că în calitate de *creștin* i se cere să fie o mărturie și că el trebuie să se dovedească și în exterior ca un *creștin*.

„Aceasta n-a fost voia mea”, a explicat el, „aceasta a fost fapta rușinoasă a fratelui meu.”

Judecătorul a sărit în picioare. „Îndrăznești să vorbești astfel despre un mahomedan? Faci și tu parte dintre creștinii agitatori, instigatori? Să știi că avem mijloace să te chemăm la ordine.”

Rudericus a rămas foarte liniștit. După ce judecătorul se așezase din nou, el a continuat:

„Cum caracterizezi tu aceasta, că ai fost atacat perfid cu superioritate numerică și bătut încât ai fost pe jumătate mort, deși doar n-ai avut nimic altceva de gând, decât să faci pace? Cum caracterizezi tu aceasta, că apoi, fratele tău, fără știrea ta, leșinat fiind, te-a dus pe străzi și astfel

a strigat înaintea ta așa cum tocmai s-a relatat, cu toate că niciun cuvânt care să poată să te dezvinovățească de așa ceva n-a ieșit de pe buzele tale?”

„Nu te înțeleg”, a replicat judecătorul. „Povestește totul exact, așa cum s-a petrecut.”

Și Rudericus a povestit:

„Eram trei frați. Am fost educați în doctrina creștină. Mama noastră și-a dat multă osteneală să sădească în inimile noastre cuvântul crucii și despre Mântuitorul Isus Hristos. Cuvântul a devenit viu în noi și noi trei ne-am jurat uneori reciproc să fim devotați până la moarte, să luptăm pentru Împăratul nostru, Hristos, să coste cât va vrea. Dar când am crescut, fratelui meu i s-a oferit perspectiva unui post în serviciul public. În plus, el iubea o fată mahomedană. El știa că nu putea nici să primească postul dorit, nici să se căsătorească cu iubita sa, dacă nu era mahomedan. El a devenit mahomedan; și de când a devenit mahomedan, el este un adept fanatic al credinței dumneavoastră.”

„Nici nu poate să fie altfel”, a declarat judecătorul; „cine a recunoscut odată adevărul învățaturii profetului, acela trebuie să-i aparțină în viață și în moarte.”

Rudericus n-a ținut seamă de obiecție. El a relatat mai departe:

„De când fratele meu a devenit mahomedan, este discordie în familia noastră. Lupta a fost mereu deosebit de violentă între cei doi frați ai mei. Unde se întâlneau, acolo se certau între ei. Eu nu puteam să mă cert cu ei. Aveam sentimentul că duelul de cuvinte nu va duce la țintă, deoarece fratele meu doar nu se abătuse de la credință pentru că n-ar fi cunoscut această credință limpede și deslușit. El o renegase de dragul avantajelor pământești. El putea să fie recâștigat doar prin rugăciune credincioasă, prin acțiunea Duhului lui Dumnezeu. De aceea m-am rugat și n-am vorbit mult. Poate că de aceea m-a urât fratele meu și mai mult, pentru că nu m-am opus lui niciodată. În orice caz, a venit o seară în care serbam împreună, acasă, o sărbătoare de familie. Deodată s-a iscat din nou ceartă între cei doi frați ai mei. Am vrut să mă bag între ei, am vrut să-i liniștesc. I-am rugat să nu-și dea drumul furiei așa de tare unul împotriva altuia în casa părinților. Atunci, iată, fratele meu împreună cu prietenii săi m-au atacat dintr-odată. M-au doborât la pământ, încât mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit iarăși, zăceam în patul meu. Lângă mine stătea fratele meu. El mi-a relatat, râzând batjocoritor, că m-a purtat pe străzile orașului și a făcut cunoscut, că l-am recunoscut pe Mahomed ca profet.”

„«Acum ești un mahomedan», a spus el ironic, «acum nu mai există întoarcere pentru tine. Tu știi că o întoarcere ar însemna moartea.» N-am dat niciun răspuns la cuvintele fratelui meu. Am așteptat, tăcând, până am fost din nou restabilit, încât să pot să mă întăresc din nou în afara orașului, în părtășia Dumnezeului meu. Acum stau aici înaintea ta, pregătit să dau răspuns la toate întrebările, dar niciodată pregătit să-l reneg pe Fiul lui Dumnezeu.”

Judecătorul putea să simtă bine că fratele mahomedan procedase rușinos față de Rudericus. Dar nu putea să-și arate sentimentele. El trebuia mereu, aceasta era datoria sa, să se așeze întotdeauna de partea mahomedanilor. Aici putea să facă un singur lucru: să-l convingă pe creștin să renunțe la creștinism. Aceasta era singura cale de salvare a acuzatului și el voia să-l salveze. El și-a dat toată osteneala imaginabilă. A vorbit prietenos și amabil cu Rudericus. I-a prezentat în perspectivă cea mai frumoasă viață. I-a promis ranguri înalte în statul califului.

Rudericus a rămas neclintit.

„Nu ți-ai dat seama în anii în care ai mers cu ochii deschiși prin țara califului, că numai în religia profetului stă puterea și tăria?”, a continuat judecătorul. „N-a dovedit istoria patriei tale, că Allah este mai puternic decât Hristos?”

„Ea mi-a arătat”, a răspuns Rudericus, că Dumnezeu pedepsește păcatele copiilor Săi și ale Bisericii Sale în orice moment. El știe care este ținta căii Sale. El știe de ce ne-a impus acest jug străin.”

Judecătorul i-a tăiat vorba scurt. Glasul său a devenit mai dur și mai hotărât.

„Tu ai trecut solemn la islam”, a declarat el; „vrei să menții acest jurământ solemn sau vrei să mori? Dacă te declari din nou de partea profetului, atunci ai în față o viață de splendoare. Dacă te lepezi, te așteaptă moartea.”

Atunci, Rudericus a răspuns:

„Înfățișează lucrurile fermecătoare pe care mi le numești, celor care sunt de aceeași părere cu tine. Arată-le celor care preferă avantajele trecătoare în locul gloriei eterne. Pentru mine, Hristos este viața și moartea este numai câștig. Mie îmi merge ca celui dintâi dintre apostoli, care l-a mărturisit Domnului său: «Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu» [Ioan 6.68,69]. Unele lucruri din viața mea nu le înțeleg, dar eu ascult și mesajul pe care Hristos l-a trimis prietenului Său din închisoare: «Fericit este oricine nu se va poticni de Mine!» [Matei 11.6] Eu nu pot să schimb izvorul de apă vie cu mocirla voastră tulbure de minciună și de viciu.”

Aceasta era prea mult. Judecătorul sărise în picioare. Cu glasul tremurând de furie, l-a amenințat pe acuzat:

„Afară cu tine, calomniatorul!” Apoi, liniștindu-se, s-a adresat temnicerului: „Paznicul condamnatului să-l ducă în temniță. Cu hoții și paricizii să împartă cea mai întunecoasă închisoare. Acolo să mediteze la starea sa pierdută și, dacă poate, să se pocăiască de lepădarea sa.”

Hotărârea fusese luată. Dar era ca și când Rudericus ar fi recâștigat toată speranța credinței sale. În timp ce i s-au pus cătușele, el a mărturisit vesel:

„Domnul meu este întotdeauna același. Ochii Săi cutreieră tot pământul [2 Cronici 16.9]. El le-a promis alor Săi: «Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!» [Matei 28.20]. Încearcă numai, satan, mijloacele de amenințare ale furiei tale! Nouă ni s-a spus și încă ni se mai spune: «Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela care poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă» [Matei 10.28].”

A fost dus prin clădirea tribunalului, spre închisoare. Aici, Rudericus i-a spus paznicului său:

„Ce mi se întâmplă, totul mi se întâmplă corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu. Însuși Mântuitorul meu a spus: «Vă vor da pe mâna sinedriilor și sinagogilor; veți fi bătuți și veți fi aduși înaintea guvernatorilor și a împăraților pentru Mine, ca mărturie pentru ei» [Marcu 13.9,10]. «Dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit» [Matei 10.22].”

Paznicul i-a tăiat vorba:

„Taci!”, a spus el, „Jos, în temniță, te vei simți altfel.”

Au mers multe trepte în jos. În sfârșit, paznicul a deschis o ușă mare de fier. Un curent de aer mușcător a bătut spre deținut. Era întuneric în încăperea în care a fost lăsat. Ochii săi trebuiau întâi să se obișnuiască cu întunericul. În sfârșit, pe paie putrezite pe jumătate a văzut zăcând trei deținuți. Toți purtau cătușe. Sus de tot era o mică deschizătură, prin care venea puțină lumină în întuneric.

Pe Rudericus l-a apucat groaza. El stătea rezemat de peretele închisorii. Gândurile sale lucrau. Va rezista? Va avea el destulă putere ca să persevereze până la sfârșit?

„Doamne”, s-a rugat el, „ajută-mă!” Dar apoi, de pe buzele sale a ieșit, ca mărturie și față de deținuții care erau cu el:

„Dacă poți, o judecătorule, atunci du-te la război împotriva sufletului meu! Prin harul lui Dumnezeu se va întâmpla ca tortura pe care mi-o impui să slujească la purificarea credinței mele. Cu cât mai mult te îndârjești împotriva mea, cu atât mai mult îți vei dăuna, dar glorificarea mea va fi grăbită.”

Cuvintele au fost auzite de un deținut. El s-a ridicat anevoios. O detenție lungă îi mistuise puterile trupului.

„Frate”, a strigat el, „frate, și tu ai fost aruncat în închisoare din cauza credinței tale?”

Rudericus s-a întors spre el:

„Faci și tu parte dintre prigonii Domnului?”, a replicat el.

„Da”, a fost răspunsul. Eu sunt Solomon.

Deja de multe luni mă țin ei aici. M-au bătut, m-au tras pe roată, au folosit toate torturile pentru mine. Dar Dumnezeu mi-a dat putere să-i rămân credincios și rugăciunea mea zilnică este ca El să-mi dea această putere până la sfârșit.”

Cei doi bărbați au stat mult timp împreună pe paiele putrezite și și-au istorisit povestea vieții lor. Solomon se lăsase odată determinat să-L tăgăduiască pe Mântuitorul său. Dar apoi, conștiința sa l-a chinuit așa de tare, încât a trebuit să se întoarcă la creștinism. Prin urmare, l-au prins și l-au aruncat în închisoare. Acum încercau să-l determine la o nouă apostazie prin chinuri.

Au fost ore serioase cele pe care Solomon și Rudericus le-au trăit împreună în zilele următoare. Ceea ce știau din învățătura creștină, ceea ce era viu în ei din cuvintele Sfintei Scripturi, pe acelea și le spuneau reciproc, pe acelea și le întipăreau, ca să fie pregătiți pentru ultima luptă. Se rugau împreună, dar și laudau, și mulțumeau. Cu siguranță că Dumnezeu îi va ajuta cu puterea Sa ca să învingă, ca să reziste până la sfârșit.

La început, ceilalți deținuți au ascultat liniștiți cuvintele celor doi. Dar apoi, unul dintre ei a sperat să poată să obțină libertatea, dacă îi acuză pe prieteni. El i-a povestit temnicerului despre cuvintele lui Solomon și ale lui Rudericus, iar acesta a raportat judecătorului.

Atunci, Rudericus și Solomon au fost despărțiți unul de celălalt.

„Frate, fii credincios!”, acesta a fost ultimul cuvânt pe care și l-au strigat reciproc. Apoi fiecare a fost singur în închisoarea sa. Singuri au stat și în fața judecătorului. Acesta a încercat încă o dată să-i determine pe amândoi, mai ales pe Rudericus, la tăgăduire.

„Vreau să-ți vin în ajutor”, a spus el, „nu trebuie nici măcar să-L renegi pe Hristos; numai un lucru trebuie să faci: să mărturisești în fața tribunalului că lui Mahomed îi revine același rang ca lui Hristos.”

„Cum aş putea să mărturisesc așa ceva?”, a răspuns Rudericus. „N-ar fi aceasta o tăgăduire a Domnului meu? Nu, există numai *Unul* singur, care este Mijlocitor între Dumnezeu și noi, oamenii păcătoși, *Unul* care Și-a vărsat sângele pentru noi, *Unul* care a murit pe crucea de pe

Golgota pentru noi și care a înviat biruitor din moarte, iar Acesta este Isus Hristos. Numai Lui Îi revine onoarea dumnezeiască. Dar Mahomed este un profet fals, un mincinos și un înșelător.”

„Ți-ai rostit singur sentința”, a declarat judecătorul sumbru, „eu am vrut să te salvez. Acum, după ce l-ai hulit iarăși pe profetul divin, timpul tău de grație a trecut.”

„Luați-l”, s-a adresat el apoi paznicului, „i se cuvin treizeci de lovituri de nuia pentru hulirea profetului!”

De treizeci de ori au șuiert loviturile de nuia pe spatele gol al acuzatului. Sub treizeci de lovituri, Rudericus s-a rugat: „Doamne, îndură-Te de mine!”

Încă o dată a ajuns pentru o noapte în temnița cea mai de jos. Spatele sfâșiat îl durea. Era crâncen de frig. Deținutul îngheța. Îl scutura febra. Dar cu tot chinul și necazul, el și-a păstrat privirea ridicată spre Dumnezeu viu.

Cu fața veselă și-a început în dimineața următoare drumul spre locul de execuție. Pe drum i s-a alăturat Solomon. O licărire bucuroasă era în ochii amândurora când s-au văzut. Să fie duși împreună la moarte, acesta era ultimul har care li se putea întâmpla. Când au ieșit din închisoare era o mare mulțime de credincioși adunați, care au izbucnit în lacrimi la vederea celor doi martiri.

„Nu ne plângeți”, le-a strigat Rudericus, „rugați-vă ca să rămânem credincioși!” Apoi și-a luat rămas-bun de la unul și de la altul dintre cunoscuții săi cu salutul păcii.

Înainte ca sentința să fie executată, judecătorul a mai venit o dată la deținuți.

„Rudericus”, l-a rugat el, „reneagă! Salvează-ți viața! La ce-ți folosește dacă înduri acum moartea? La ce Îi folosește Dumnezeului tău? La ce îi folosește Bisericii creștine?”

Atunci, Rudericus s-a îmbărbătat tare pentru ultima dată. Ochii săi s-au adâncit în cei ai judecătorului. Cuvintele sale au răsunat grav:

„Cum poți să sperii să ne abați pe noi, căroră Dumnezeu ne-a dăruit minunata credință în preamăritul Său Fiu, de la calea pe care noi intenționăm să mergem până la moarte? Cum poți să aștepti așa ceva de la noi, care suntem pe cale să primim ceea ce niciun ochi n-a văzut, nicio ureche n-a auzit și n-a ajuns la inima niciunui om, dar pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc? Urgentează lucrarea de răzbunare a religiei tale sumbre! Nimeni și nimic nu este în stare să ne determine să-L tăgăduim pe Cel care este pentru noi viața în fața morții.”

„Atunci, sentința este îndreptățită”, a declarat judecătorul. „Mergeți repede”, i-a spus el călăului, „și despărțiți acestor fanatici capul de corp; lui Rudericus întâi. Iar Solomon să fie martor la spectacolul sângeros și să meargă apoi pe același drum.”

Cei doi au fost duși în interiorul temniței, destinată execuției. Rudericus și-a pus capul pe butuc. Călăul și-a făcut datoria. Apoi și capul lui Solomon s-a rostogolit în praf.

Doi ucenici ai lui Isus își pecetluiseră credința cu moartea. În Biserica creștină, adunarea a mulțumit că ei au rămas neclintiți până la moarte. Mulți se simțeau chemați, prin credințioșia lor, la aceeași bucurie a mărturisirii. Moartea lui Rudericus și a lui Solomon n-a fost zadarnică. Ea a trezit putere nouă, curaj nou, zel nou, bucurie nouă printre mauri, în Adunarea lui Isus Hristos.